

Nereye gidiyoruz?

Ahmet BÜBERCİ
Uluslararası İlişkiler
1. Sınıf öğrencisi
Düşünce Masası Başkanı

Sokağa ne zaman çıksam Ankara da veya başka bir şehirde benim en çok ilgimi çeken insanların başı önde bir yerlere koşar adımlarla ancak yüzlerinde ki umutsuz ifadeyle hızlı hızlı ilerlemeleri oluyor. Bu durum bana hep şu soruyu sordurdu; Neden bizim insanımızın kafası hep önde ve mutsuz veya neden bizim insanımızda güler yüzlü bir şekilde huzur dolu hayata bakmıyor veya bakamıyor. Sorun nerdeydi ve bu büyük sorunun sebebi kimdeydi. Bu büyük sorunun ufak cevabını aramak için bizim ülkemizde yüzlerce binlerce belki de daha fazlası çalıştılar, uğraştılar ve hepside kendine göre bir çözüm buldu. Bulunan çözümler doğruydu veya yanlıştı fakat o önemli sorunun kısa cevabını bulmada bir adımdı. Hatta bizim adımıza bu cevabı kimi zaman başkaları verdiler, bizlerde zaman zaman bu cevapları kabul ettik ve benimsedik.

Aslına bakılırsa bulunan bu çözüm önerileri kimilerine göre hep doğru oldu ve benimsendi. Fakat aynı anda benimsenen çözüm önerisine zıt, farklı bir çözüm kabul edildi insanlar tarafından ve o düşünce tarzı da diğerinin yanında taraftar topladı, desteklendi. Sorun ise birinin çözüm diye baktığına, diğerinin çözümsüzlük olarak bakmasıydı. Ve bunun gibi yüzlerce çözüm ortaya atan düşünceler ortaya çıktı, insanları inandırdı. Fakat hep bir karşıt yarattığı için veya bütün topluma çözümü sunamadığından dolayı eksik kaldı. Bizim toplumumuzda çözüm diye öne atılan öneriler, her zaman onu destekleyen ve inanan çekirdek gruba yarar veya kazanç sağlamıştır. Ne karşıtlarına, ne de çekirdek dışında kalan destekleyenlerine pek bir şey sunamamıştır daha doğrusu yüzlerini güldürememiştir, insanlarımıza huzur verememiştir.

Toplumumuzda çözüm diye öne atılan öneriler, her zaman onu destekleyen ve inanan çekirdek gruba yarar veya kazanç sağlamıştır. Ne karşıtlarına, ne de çekirdek dışında kalan destekleyenlerine pek bir şey sunamamıştır daha doğrusu yüzlerini güldürememiştir, insanlarımıza huzur verememiştir.

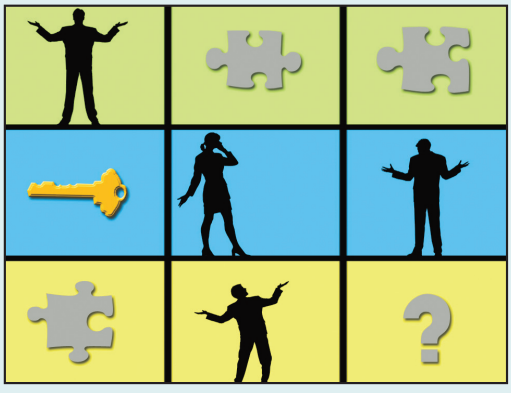

ÇÖZÜMÜN ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜ

Kendime sorduğum bu önemli sorunun çözümünden önce, aslında neden bir türlü çözülemediğine bakarsak ve anlarsak sanırım çözüm yolunda daha net bir yol çizilmiş olur. Toplumumuzda herkes kendince bir çözüm bulmuş bu huzursuzluğa. Fakat bulunan bu çözümler ne yazık ki çok sığ kalmış. Bir türlü toplumun bütününü anlayacak bir çözüm getirememiş. Zamanla insanların bu çözümleri bir bağlılığa, hatta tutkuya dönüşmüş. İnandıkları çözüm fikri ışığında, toplumun hepsini kendi düşünceleri doğrultusunda etki altına almaya çalışmışlar. Ancak zaman içinde ülkemize baktığımız vakit çözüm noktasında yüzlerce belki daha fazla bölüme ayrıştırmış Türkiye'yi. Çözümlerin çatıştığı koskoca bir savaş meydanına dönüştürmüş ülkemizi.

Herhangi bir insan, kendi inandığı çözüm önerisini başkalarına dayatmaya çalışmış. Aynı davranışı diğer çözüm önerisine sahip insanlar da yaptılar. Bu noktada ise herkes kendinden olmayan düşünceye düşman gözüyle bakmaya başladı. İşte maalesef ülkemizde ki sorun çözümsüzlüğünün sebebi farklı çözüm önerilerinin birbirlerine tahammül edememeleri noktasında oldu. Yapı itibari ile her düşüncenin egemen fikir olması istenilen bir öğedir. Fakat insan gibi isteklerinin sonsuz olduğu bir varlığın yaşadığı dünyada ve Türkiye'de insanın

tek isteğine çözüm üreten düşünceler yetersiz kalmaktadır. Daha net bir örnek vermek gerekirse, masanın üstüne bir kutu koyalım ve bir metre uzağına, kutunun farklı dört noktasına insan oturtalım. Bu insanların kutuya baktığında gördükleri şey kutu, fakat her biri farklı açılardan görüyor bu kutuyu. Kutunun önünde veya arkasında farklı şeyler var. Eğer kutuya bakanlardan biri, gördüğü tek bir açıyla bunun tam anlamıyla kutuyu yansıttığını iddia ederse o kişi, o kutuyu eksik tanımlamış olur. Ancak o masa etrafında ki dört kişi gördüklerini birbirleriyle paylaşırsa ve bunu birbirlerine aktarırlarsa o zaman tam anlamıyla ortada duran kutunun arkasında, önünde sağında veya solunda yani her yönüyle onun bir kutu olduğunu anlar. Aynı zamanda göremediği tarafta bir yazı varsa onu da anlamış olur. Aslına bakarsanız çözümün kendisi de vermiş olduğum bu ufak örneğin içinde.

ÇÖZÜM TOPLUMSAL DÜŞÜNCELERE AÇILIMDA GİZLİ

Bizler ülke olarak tek bir doğruyla hedefe gitmeye değil, hep birlikte ortak gücümüzü kullanarak hedefe gitmemiz gerekir. Eğer bu topraklarda ki kendi ürettiğimiz düşünceleri ve çözüm önerilerini bir artı olarak kabul eder ve her bir artıyı yan yana koyup ortaya çok, ama çok büyük bir artı çıkarırsak ilk atım atılmış olur. Aslında önemli soruya geri dönersek, eğer bizler bir düşünce tarzına bağlanıp orada sıkışıp kalırsak ve diğerlerini görmezsek, yani kendi içimizde birlik ve bütünlüğü sağlayamazsak görmemiz gereken önemli meseleler yerine, ülke içinde kim kime düşüncesini dayatacak çatışmasına gireriz. Bu da bizi kaosa götürür. Bu kaosa girmek yerine genel bir düşünce tarzı geliştirmek lazım. Bu düşünce tarzının kutu örneğinde verdiğim gibi bütün açıları içinde barındırması gerekir. Bu olduğu zaman herkes kutuyu, yani ülkemizi her açıdan görmüş olacak. Sonuç olarak da, tam bilgili bireyler ortaya çıkarılabilecek. Bu bilgi aktarımı, yani düşüncelerin birbiriyle anlaşması ve aynı anda genişlemesi bizim ülkesel birliğimizi düşünsel olarak sağlar. İşte o noktada ise ülke olarak bize karşı olan sorunlara tek bir şekilde ve gür sesle cevap verebiliriz, çözüm üretebiliriz. Dolayısıyla bütün bunları başarabilirsek, iç çatışmalardan kurtulur sadece ve sadece ilerlemeye odaklanırız. Bize karşı yapılan hamleleri dünya sahnesinde görür ve buna bütün toplum olarak cevap verebiliriz. Sanayimizi geliştirip, daha çok insana iş imkânı sağlayabiliriz.

Aslında sonuç olarak bunları başarırsak insanlarımızın yazımın başında değindiğim gibi umutsuz, başı önde olmak yerine, başı dik ve geleceğe güvenle bakabilme şansı doğar. İnsanlarımızın yüzüne birazcık tebessüm düşer, ama o ufak tebessüm büyük işler başarabilir. Çünkü bizler bu toplumda birbirimizi anlarsak, dünyayı görür ve geleceğe dair kararlarımızı kendimiz veririz. Hedefler belirler, hayaller üretiriz. Eğer bunları başarırsak nereye gittiğimizi biliriz...

Bilgi aktarımı, yani düşüncelerin birbiriyle anlaşması ve aynı anda genişlemesi bizim ülkesel birliğimizi düşünsel olarak sağlar.
İşte o noktada ise ülke olarak bize karşı olan sorunlara tek bir şekilde ve gür sesle cevap verebiliriz, çözüm üretebiliriz.

